

реца, на обыкновеннаго чловѣка отъ многогодишній навѣкъ всегдашно нерадѣніе, може да ся яви негли мало тяжко бремя, обаче намъ яне друго нѣщо, освѣнь утѣшеніе. Азъ не самъ преминалъ никогашъ оскорбленно време, освѣнь когато, отъ нѣкоя си болѣсть ся принудихъ да преставамъ отъ обыкновенны те ми обученія, и да остана безъ дѣлникъ, тога време то минуваше съ нестерпима мѣдленность, и съкоя минута ми ся виждаше, чи са минали тысящы годины. Напротивъ, когато ся занимавамъ и упражнявамъ въ монте дѣла, ми ся слугува въ свершеніе то почти безъ да го разумѣя, нито усѣщамъ никогашъ, нито една минута най тяжко то бремя непріятности, коя то испытахъ толко несносно, колко то пути ся принудихъ да остана безъ дѣло, и коя то, кога то влезувамъ въ градове те, ми ся вижда чи гледамъ често изображена на чловѣчески те лица, кои то неработятъ. — Обаче непрестанно то бремя, и гелѣмыа трудъ, рече му Аллехъ, кое то ся принуждавате да терпите, е истинна по тежко выше мучно носило. — Тяжкій трудъ, отговорися старега, е мучносносна вещь за единъ робъ, кой то ся принуждава да я терпи безъ да ще, и силно, и безъ да може, нито да ся упокои, когато нужда та иска го: но работа та между насъ, ни е таково нѣщо, понеже когато азъ ся уморя, ся упокоювамъ тихо, колко то trebuva за да воспріимамъ мое то тѣло съ голѣма сила. Азъ подобно не терпя, нито други те да ся трудятъ, по выше отъ колко то